

Jak jsem zažil strašnou potupu

Alena a Ondřej Fischerovi

Ahoj děti,

po trošce váhání jsem se rozhodl, že dnešní příběh nebude z Afriky ani jiné cizí země. Místo toho vám řeknu, co se mi stalo zhruba před měsícem. Přišel jsem právě z práce a venku probíhalo klidné slunečné odpoledne. V mém pokojíčku už na mě čekala věrná Mišta, můj malý, chlupatý bílý pes, a byla nadšením celá bez sebe, že se páníček zase po X hodinách vrátil domů. Hned mě poskákala, poškrabala a chtěla pohladit. Sehnul jsem se k ní a tu najednou co to moje bystré oči nevidí? V kožichu se hýbalo něco malého, černého. „No bišóne, kde jsi zase lozila?“ zahuboval jsem a chtěl domnělého brouka vyhodit. Jenže když už jsem ho měl v ruce, zjistil jsem, že to není brouk. Blechááá! Hrůza! Biologické ohrožení! Rychle zlikvidovat! Ale blecha byla očividně zkušená a rozhodně nehodlala čekat, až ji někdo rozmáčkne mezi prsty. Poing! skočila z ruky někam pryč. Kdo mě znáte, víte, že jsem velký nepřítel bacilů, špíny, plísňe, much a podobných, zdraví nebezpečných zlořádů. S blechami taky nekamarádím. A zrovna teď mi tu někde blecha skáče po pokoji. Tak to teda ne. Já s blechou v pokoji nebudu! Vyhlaste poplach! Do zbraně! Vyskočil jsem a upaloval do kůlny pro sprej na blechy, který jsem tam měl přichystaný právě pro případ, že by můj mazlíček nějakou tu blešku chytil. Napřed jsem nastříkal milou Mištu (co kdyby těch blech měla víc). Psovi ovšem sprej nevoněl a uražen utekl na zahradu a po zbytek dne prskal a celkově se se mnou nebavil. Potom jsem vystříkal psí pelech, vymetl pod postelí a za skříněmi, vysál koberec, vyměnil povlaky a prostěradlo na posteli, vystříkal sprejem ještě pro jistotu všechny rohy, pod prahem, pod stolem, na poličkách a podlahu vytrřel Savem. Malá odbočka – až to budete někdy dělat, dejte pozor na linoleum a koberec, ty vyžrané fleky pak na nich vypadají divně. Po dvou hodinách práce byl pokoj dokonale vyčištěn. Sice v něm byl takový chemický smrad, že se v něm nedalo dýchat, ale bylo mi blaze při myšlence, že blecha buď skončila ve vysavači, nebo právě prchá ze sprejem zamořeného pokoje k sousedům. Počkal jsem ještě další tři hodiny, než se v pokoji dalo dýchat bez rizika otravy a udušení a spokojeně usnul.

Druhý den ráno dopoledne jsem si v práci našel vzácnou chvíličku a odskočil vyzvednout dědovi recept do lékárny. Jak tak stojím ve frontě u okénka a koukám na recept, tu vidím, že mi něco černého leze po ruce. Mě asi přechází zrak! To NE! Blecha! Hrůzou jsem se celý opotil. Taková potupa! Tak ta potvora včera skočila na mě a celý den jsem ji nosil! Rychle jsem po ni praštil rukou, ale blecha Poing!, skok a byla pryč. Páni a dámy, tak rychle jsem z lékárny v životě neprchal. Styděl jsem se celý den. Co když mě někdo viděl? Co když někdo viděl, že po mě lezla blecha? Brr, radši nedomýšlet.

Napadla mě ale jiná věc. Bible říká, že každý člověk je hříšný, že každý udělá někdy něco špatného. S hříchem je to trochu jako s blechou. Stejně jako jsem se já přes veškeré své snažení nedokázal blechy zbavit, nedokážu se ani já, ani žádný člověk úplně zbavit svého hříchu. I když se moc moc snažíme, hřích se stejně zase někde objeví, jako otravná blecha. Jediný způsob, jak se ho zbavit definitivně, je požádat o vyřešení Pána Ježíše. Když se ho rozhodneme povolát na pomoc, nepočítá se náš hřích, ale jeho spravedlnost. A to je naše jediná naděje.